

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 109/2024
01.02.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Весне Станковић, Радославе Мађаров и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Милановић адвокат из ..., против тужене Општа болница „Др. Радовој Симоновић“ из Сомбора, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2470/23 од 03.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 01.02.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2470/23 од 03.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2470/23 од 03.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2470/23 од 03.10.2023. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сомбору П1 20/22 од 21.06.2023. године којом је одбијен тужбени захтев да се тужена обавезе на исплату накнаде на име топлог obroка и регреса- разлике укупне зараде за период од 01.01.2019. године до 31.12.2021. године, у износу од 79.374,71 динара са законском затезном каматом од 17.01.2023. године до исплате, као и износ од 21.493,72 динара на име затезне камате обрачунате до 16.01.2023.године и да се обавезе тужени да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка. Ставом другим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија тужиље у овом спору није дозвољена.

Поднетом тужбом тражена је исплата накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од јануар 2019. године до децембра 2021. године, када је тужиоцу исплаћивана плата у висини минималне зараде.

О тужбеном захтеву у овом спору одлучено је применом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, којим је прописано да коефицијент плате запосленог садржи и додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, као посебног закона који искључује примену одредбе члана 118. Закона о раду. На односу ових закона заснован је и Закључак о накнади трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у јавним службама, који је Врховни касациони суд усвојио на седници Грађанског одељења од 05.07.2022. године у вршењу надлежности из члана 31. раније важећег Закона о уређењу судова. Побижана другостепена пресуда не одступа од правног става израженог у наведеном Закључку, због чега не постоји потреба да се о тужилиној посебној ревизији одлучује ради уједначавања судске праксе или ради новог тумачења права.

Из тог разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у пром ставу изреке.

Према одредби члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у поступцима у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У другим поступцима из радних односа се, на основу члана 436. ЗПП, сходно примењују опште одредбе тог закона. Зато се о дозвољености ревизије у спору о новчаном потраживању из радног односа одлучује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према вредности предмета спора побижаног дела.

У овом случају вредност предмета спора побижаног дела је очигледно нижа од вредности која је по наведеној одредби меродавна за дозвољеност ревизије, због чега је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић